

N. J. Larsen: Jeg kan ikke undlade at sige et Par Ord om mit Endringsforslag, da saavel den ærede Sindenrigsminister som ærede Medlemmer, der have talt imod det, fuldstændig have misforstaaet det. Det undrer mig unegtelig Noget, at medens jeg ved 1ste Behandling blev misforstaaet i en anden Retning fra samme Side, saa taler man nu, som om jeg fordrede noget helt Nyt, Noget, der er forskjelligt fra, hvad der gjælder i disse Kreditforeninger, og taler om, at jeg vil gjøre Husmændene en Bjørnetjeneste. De Herrer tænke ikke paa, hvad den nu gjælder i disse Foreninger. Der gjælder Loven af 23de Marts 1873, § 15 netop med den Bestemmelse, som jeg fordrer bibeholdt. Lovforslaget gaar ud paa at give disse Foreninger den Begunstigelse, som hjemles ved Loven af 20de Juni 1850. Men jeg formener, at det bliver ved det Bestaaende paa dette Punkt, hvad Eksekutionen angaar. Det er altsaa aldeles umuligt, at man kan paaftaa, at mit Forslag kan i nogen Henseende skade Husmændene. Jeg siger tværtimod, at er det godt, som det er nu, da er Endringsforslaget en lille Garanti for, at den gode Tilstand fremdeles bevares. Maa jeg blot gjøre klart, hvad det er, mit Forslag gaar ud paa at skabe. Det gaar ud paa at skabe den Ordning for Husmændene, at de ikke, naar de staa tilbage med maaste høist ubetydelige Renter, skulle kunne uden mindste Varsel hjemløges med Eksekution. Det har slet ingen Betydning, at man siger, at Menneskene ere gode, og at disse Bestyrelser i Særdeleshed ere brave Folk. Det kan gjerne være, at Bestyrelserne ere det nu og ville være det, men Ingen veed, hvorledes Fremtiden kan blive. Vi give jo ikke Love for de brave, men for de mindre brave Personer. Altsaa, hvorfor skulle vi forlade det nu Gjældende paa dette Punkt, og gaa til at skabe en Tilstand, som er — det vil jeg paaftaa — retslig uforjvarlig overfor de Skyldnere, der her er Tale om. Altsaa vil den ærede Minister forstaa mit Endringsforslag rigtig, kan han umuligt være imod det. Man kan ikke sige, at det skader, og ikke kalde det nogen Bjørnetjeneste, og lige saa lidt kan det ærede Medlem fra Ribe (Bust) eller det ærede Medlem fra Ribe (V. Holm) fraraade det, thi det gaar kun ud paa, at opretholde den gode Tilstand, som de sige,

finder Sted. Jeg for mit Vedkommende vil ikke være med til at tilveiebringe en Tilstand for Husmændene, som kan udsætte dem for, at de uden mindste Varsel hjemløges med Eksekution. Jeg vil derfor fastholde mit Forslag, og jeg er ogsaa vis paa, at det vil blive forstaaet rigtig af de Paagjældende. Jeg tror, at hvis her var flere Husmandsrepræsentanter, end Tilfældet er, vilde et saadant Forslag ikke blive modtaget med slet saa stor Kærlighed.

Thorup: Jeg tror, at vi Alle ere Repræsentanter ligesaa godt for Husmændene som for enhver anden Samfundsklasse, og jeg er overbevist om, at de Medlemmer, der have Betænkelighed ved det ærede Medlems Forslag, have det af den Grund, at det er deres Opfattelse, at i alt Fald en fremtidig Bestyrelse, naar det blev vedtaget, muligvis vilde gaa den Vej at skrive til vedkommende Herredsfoged om at lade Stævningsmænd forkynde, at den og den Dag vil der blive gjort Udlæg. Nu følger man en anden Varsel: Længe før man gaar til Herredsfogden, bliver der tilskrevet vedkommende Interessent, at han maa betale sin Rente, og at, hvis han ikke betaler inden den og den Tid, kan han berygte, at der vil ske Udlæg. Denne Fremgangsmaade medfører ingen Udgift for ham, og den har ført til, at en Mængde have betalt. Jeg er derfor hange for, at Forslagsstilleren ikke naaer sin Hensigt, thi der er jo ingen Tvivl om, at han mener det Bedste. Det, Foreningen vil naae, er særlig beregnet paa det Tilfælde, hvor en Eiendom gaar fra Mand til Mand, ofte paa Kjøbekontrakt — jeg vil ikke sige pro forma, det behøver det ikke at være. Ofte er det Kommissjonærer, der ete den, de udplukke den, ja endog saa Bygninger forsvinde fra den, uden at vi i mindste Maade kunne komme dem til Livs, saalænge de spare deres Renter (Afbrydelse). Det er saa meget værre. Ja, jeg tror, Ministeren har nogen Ret i, at det kan maasse bedre gjøres Nødv. overfor dem, der fraflytte Eiendommen, saa at vi fik fat i dem. Jeg kan nævne et Exempel. En Kommissjonær fik fat i et Par Eiendomme, hvor selve Markjorden var omtrent Sand, men hvor der var et Par gode Enge, rigtignok Tørvejord, der laa ved et Udskibningssted. Kommissjonæren sælger denne